

Zornice

Měsíční příloha „HLASU VOLYNĚ“ pro mládež.

Řídí Josef Foitík (Wilhelmówka, poczta Bludów.)

Josef Prchal.

Vzpomínka.

Vzpomínka
 najednou zacinká,
 jako když ptačátko
 usedne nakrátko
 tichounce na větve,
 zahřeje srdce tvé...

Vzpomínka
 v duši nám zacinká,
 jak kdosi za mládí
 měkce nás pohladí,
 zašeptá do ticha
 a pak zas pospíchá...

Josef Foitík.

K článku „Iniciativa myšlení.“

Vracím se k článku p. V. Pelanta v 20. čís. „H. V.“, který chci něčím doplnit. „Co nám chybělo a chybí doposud?“

Chybělo nám a chybí doposud umění žít. Život jest veliký dar, ležící úplně v rukou každého jednotlivce a s ním třeba umět zacházet. My při každém nezdaru naříkáme na osud, ale nechceme si to přiznat veřejně — ačkoliv v hloubi duše jsme o tom přesvědčeni — že sami jsme strůjci svého osudu, že sami svůj nezdar přivodíme svým nenáležitým jednáním. Víme, kde děláme chyby, ale nemáme v sobě tolik odvahy, abychom jednali jinak, správněji. Často nechceme jednati jinak k vůli svému okolí, aby se nám snad lidé nevysmáli.

Jsmo příliš ohleduplní ke svému okolí. Ne snad, že bychom z onoho ohledu pro okolí pracovali, nýbrž jen proto, aby o nás okolí to neb ono neřeklo. Jsme ještě stále v poutech náruživosti — alkoholu, nikotinu, karbanu a p. Neumíme se pobavit, abychom se neposluhovali alkoholem, nemáme dosti odvahy zanechat kouření, ačkoliv víme o tom, že malá vesnička pustí ročně dýmem kolik set zlotých a několik set propije. My nechceme propagovat abstinenci abychom si nepohněvali šenkýře, pivovary, lihovary atd. Ty prokouřené a propité peníze by za 5—10 let daly obci pěknou národní budovu, nebo knihovnu, případně jiný osvětový podnik.

Zanedbáváme také naši mládež. Často dáváme dítě do učení k takovému řemeslu, které se mu nelíbí. Samozřejmě, že pak takový člověk — konající svou práci bez lásky — nevynikne ve svém oboru. Rodiče jsou za to odpovědní, že se nesnaží poznati schopnosti dítěte a jeho zájem k oboru, v

němž ma budoucně pracovat. A pak nás mnoho není na svém místě. Napoleon řekl: „Leckdo chodí za pluhem, jenž by mohl býti ministrem, a zase leckdo se stává ministrem a měl by spíše chodit za pluhem“. Tohle je veliká moudrost. Následky toho jsou všude citelné, ale lidé nečiní kroky k nápravě. Stůněme také „papírkářstvím“. Často vidíme, že ten neb onen člověk by se hodil k té či jiné práci. Ale chceme na něm předepaná vysvědčení — kus popsaného papíru — a zapomínáme, že jeho životní škola je často cennější. Papír za něho pracovat nebude, musí pracovat člověk! Závěr: Jednejme vždy dle svého dobrého přesvědčení a snažme se na své dostáti.

Iniciativu myšlenky bych řekl že tak úplně nepostrádáme, neboť každá věc, na kterou pohlédneme, dává nám podnět k přemýšlení. Jsem přesvědčen, že každý z nás má své myšlenky o věcech, s kterými přicházíme do styku. Chybujeme tím, že se svými myšlenkami mlčíme, nejdeme s nimi na veřejnost, nepodáváme je k diskusi. A pakli s nimi někdo vystoupí, bývá často skeptickou veřejností nepovšimnut anebo umlčen a myšlenku stihne osud „ad calendas graecas“ (odloženo navždy.)

Svoji vyjádřenou a odůvodněnou myšlenku musíme umět také hájit. Jest ovšem možnost, že vzniknutím řady protichůdných myšlenek může vzniknouti chaos, ale dá se vždy nalézt zase kompromis.

Máme doklad v našem prostředí: loni vznikla myšlenka nového časopisu. Navrhů bylo několik. Pak návrh spojení „nového“ časopisu s „Hlasem Volyně“ a jeho zdokonalení. Po zralém uvážení se našel kompromis: zdokonalit „Hlas Volyně“ spojením družstev a upustit od vydávání nového časopisu. Že to tak lépe, potvrdí nám každý. Nyní jen musíme dbát o to, aby náš časopis se skutečně zdokaloval a rozšiřoval. „Hlas Volyně“ přináší množství zdravých myšlenek, musíme dbát toho, aby jak nejširší veřejnost byla s nimi seznámena. Musíme šířit čtenářskou obec „H. V.“ všichni, k tomu musí pracovat redakce, spolupracovníci i odběratelé. Nemůžeme se spokojit tím, že „H. V.“ čte 700 lidí, když jej může číst 5.000!

Veškerou naši práci musíme usměrnit. Vytkněme si konečný cíl, velký ale dosažitelný a celou cestu k němu rozdělme na úseky! Každým dnem, každým rokem musíme se pak nacházeti o něco blíže svého konečného cíle. Tak jako když stoupáme po řebříku, až se oči neme nahoře.

Pozorujme život a naučme se rozeznávatí dobro od zla, užitečné od škodlivého a krásu od ošklivosti a dle toho řídme pak svůj život, bude pak jistě lépe.

Končím slovy básníka-optimisty: „Vše mohu, budu-i chtít!“

O nás — pro nás.

Theodor Roosevelt:

Slovo k mládeži o národní povinnosti.

Slyšíme často slova dosti ostrá vůči těm, kteří nepracují.

A vskutku! Dobrovolní lenoši nemají buditi v prsou zdravého člověka jiný pocit než pohrdání. Muž dobrovolně lenošící nemá míti místa ve zdravé společnosti lidské.

Nejšťastnějším z mužů je ten, jenž v potu tváře a s úspěchem pracoval na díle svého života.

Práce může býti vykonávána několikerým způsobem: mozkem nebo rukou, v kabinetu, v poli nebo v zahradě, my pak máme právo jedině se ptát, zda práce tato byla poctivá, zda byla vykonána poctivě a zda stála za to, aby byla vykonána.

Muž, jenž vykřikuje o sobě chválu svých domnělých činů, a jenž nemá schopnosti slova ta též skutkem dokázati, je hoden politování. A rovněž tak národ, jenž nepřislušně se vychvaluje a zbytečně vyzývá jiné národy, dobře věda, že síly jeho jsou příliš nepatrné, aby jim odolal, je národem ubohých fanfaronů.*)

Ať utkáme se kdekoli a s kterýmkoli cizím národem, neužívejme nikdy slov, jež bychom nemohli dokázati činy. Mluvme umírněně a buďme každé chvíle hotovi vyplniti to, co povídáme!

Takové stanovisko bude nejmožnější zárukou míru, naší cti hodného, míru, jehož zachování je první povinností národa, ovládaného sebou samým.

*) fanfaron = mluvka, „žvanil.“

Vzpomínáme...

O Karlu V. Raisovi.

Je tomu deset let co dodýchal oblíbený český spisovatel lidových románů povídek a teploučkých

VI. Brouček.

Štvanec.

(Dokončení.)

Jenda ustrnul nad touto smělostí. Pravda, hochů tady ve vsi nebylo, ale což znají se s těmi cizáky už tak dobře? Píchlo ho něco u srdce — a což Anička? Ne, tohle by ona neudělala!

Zachvěl se pojednou. Ne, snad se klame — ale což, přece není slepý... Ano, byla to ona, děvče, na které tolik se navzpomínal, natoužil. — Tady si vykračuje po boku jakéhosi kaprála, bezstarostná a veselá — jako by jeho, Jendy, nebylo. Vztek jím zalomcoval. Chtělo se mu vykřiknout, seběhnout tam dolů, oba uchvátit, rozdrtit, zašlapat lásku prorádnou...

„Kam, hochů?“ zastavila jej matka už na schodech.

Něco se v něm prolomilo, zlost bolest i lítost zaplavily mu nitro.

„Maminko!“ — zasténal křečovitě, klesaje pod tíží osudu. „Maminko! Proč musím trpět tolik jenom já?“

Kondelková porozuměla zraněnému srdci synovu. „Upokoj se, hochu,“ pravila měkce. „Buď rozumnej. A skrz tamtu si hlavu netrap — nestojí za to. Chtěla jsem ti to už dávno říci, ale litovala jsem tě příliš. Tahá se z nákým, má prý z toho být svatba, ale nevím...“

„A já se tak těšil, maminko!“ —

básní Karel Václav Rais. 8. července 1926 odletěla jeho plodná duše do věčnosti mezi sobě rovné. Vedle Antala Staška patří mezi naše nejlepší spisovatele, kteří s oddanou láskou psali o lidu v kraji podkrkonošském, z kterého Rais vyšel.

Narodil se r. 1859 v Bělohradě u Nové Paky, studoval v Jičíně a jako učitel působil na Hlinecku na Českomoravské vrchovině. Zde seznal lopotný život prostého lidu a přilnul k němu láskou, která byla tak silná, že se mu neodcizil i když se stal učitelem a později ředitelem měšťanské školy v Praze.

Karel V. Rais začal svou literární dráhu básněním. Napsal mnoho hezcučkových, miloučké zpěvní formy básniček pro útlý dětský věk. Mimo to napsal řadu povídek dějepisných rázu V. Beneše-Třebizského pro dorostlejší mládež. Jsou to hlavně jeho „Povídky ze starých hradů“ a j. Napsal také zajímavé „Povídky o českých umělcích“, které jsou tak oblíbeny. Jeho sebraných spisů pro mládež je sedm svazků, ony tvoří jaksi průpravu k jeho pozdější plodné práci spisovatelské, jíž se stal tak oblíbeným.

Hlavní činnost literární tvoří u K. Raise jeho povídky a romány ze života lidu vesnického a maloměstského. Jsou to díla svérázná, slohem, mluvou, podáním i charakteristikou osob; mnohdy pravé „horské kořeny“. K. Rais umí pohlédnouti do života lidu a odhaliti jeho lopotu, strádání i radost. V jeho díle je pravý kaleidoskop typických postav venkova a malého města. Vystupují tu sedláci, chalupníci, vyměnkáři, nádeníci i chudá děvčata, hledající štěstí ve světě.

Také uměl zachytit život drobných českých vlastenců a buditelů ve své knize „Zapadlí vlastenci“. Ze života učitelů-buditelů a kréžů je román „Západ“. Jiné jeho práce jsou: „Lopota“, „Vyměnkáři“, „Pentáta Beroušek“, „Kalibův zločin“, „Sirotek“, „Na lepším“, „Rodče a děti“ a j. Ze života maloměstského jsou romány: „Paničkou“ a „Pálpání“. Nej-

„Plivni na ní, však za víc nestojí a buď opatřej na sebe. Snad to, dá pámbu, věčně trvat nebude a ty se lepší dočkáš.“

Kondelková odvedla syna do jeho úkrytu, kam přinesla mu také několik buchet, jako lepší nedělní jídlo. Jenda se toho však ani nedotkl. Hořko měl v srdci, hořko a bolest zžíravou.

XIV.

Děla hřměla téměř nepřetržitě. Země se otřásala pod výbuchy obrovských granátů a ve vzduchu jako by visela hrozná příšera války. Něco obyčejného se dělo. Mezi rakouskými vojáky bylo lze pozorovat zvláštní napětí a zmatek. Vše se chystalo k ústupu, který také skutečně nastal.

I Jenda slyšel nepřetržitý hukot děl a jeho obraznost vypjala se do nemožnosti. Tušil, že to asi ruští zahájili ofensivu proti rakouským posicím. Snad nyní rozhoduje se tam někde i o jeho osudu — má-li se dostat na svobodu nebo shnít tady v tmavém brlohu... Několikrát vylezl na hůru, ale viděl sotva kousek na ulici a dále se odvážit nemohl, aby nebyl spatřen.

Konečně baterie umlkly až na jednotlivé výbuchy a brzo na to bylo vidět oddíly Rakušanů, ustupujících směrem k Horochovu. Cesta se jimi nethla, nepřehledné řady jedna za druhou jako by konce neměly...

A k večeru byli tady už ruští... Nepřítelé odehnali a asi šest kilometrů od vesnice obě ar-

výše se cení jeho román „Kalibův zločin“, v němž líčí tragedii v chalupnické rodině. Poslední jeho práce je o ševci v zněmčeném území, jeho zápasení o českost; nese název „O ztraceném ševci“.

Velmi mile se čtou jeho dvě knihy: „Vzpomínky“ a „Ze vzpomínek“, v nichž autor zabíhá do svého dětství a mládí; je to dílo opravdu mistrovské.

Karel Václav Rais svou bohatou a mistrovskou prací literární se stal nesmrtelným pro český lid.

J. F.-k.

Havličkova výstava v Praze. Letos je v Praze pořádána Havličkova výstava u příležitosti osmdesátého výročí jeho úmrtí. Odesíláme naše čtenáře do VI. ročníku H. V. (za rok 1931.), kde naleznou Havličkovu podrobnou biografii.

F.

Kapitolky o zdraví.

Nebezpečí z jídla.

Nyní začnou noviny uveřejňovat případy náhlého onemocnění z nevhodné potravy. Zprávy o nich budou docházet do redakcí až do podzimu. Nejprve to budou případy, kdy se děti najedly nezralého rybízu nebo angraštu (srstky). I malé množství takového jídla může způsobit těžké onemocnění. Později přibudou případy, kdy se najedly nezralých třešní, kdy pily po třešních vodu nebo mléko. Vzroste také počet případů tyfu. To je těžká střevní nemoc a šíří se bacily, které se dostanou do těla na neumytém ovoci nebo zelenině. Zvláště v městech nikdo neví, když kupuje ovoce a zeleninu, kde ležely, jakou vodou byly oprány. Možná, že ovoce sebral sadař v příkopech, u hnojště, možná, že zelenina byla zalita vodou z kanálů a žump. Je proto vždycky nutno všechno ovoce a všechnu zeleninu řádně doma umýt v studniční vodě. V lé-

mády se okopaly. V obci teď bylo plno ruského vojska a u Kondelků rozložena kancelář velitelství. Jenda se teď už nemusil skrývat a proto ze svého ukrýtu vylezl. Byl hrozně sešlý a zdál se o nějakých dvacet let starší. První jeho starostí bylo vyhledat velitele nejbližšího sboru a tomuto se představit, neb jinak mohl být snadno pokládán za rakouského špiona...

Činovníkem v kanceláři byl jakýsi podporučík, hodný člověk, jenž Jendu se zájmem vyslechl.

„Moloděc z tebe, bratře!“ — poklepal mu na rameno. „Dokáže-li se pravdivost tvých slov, budeš mít náhradu, snad budeš povýšen a medaili dostaneš.“

Sepsav s Jendových vypovědí protokol, byl poslán v doprovodu jednoho vojáka k štábnímu velitelství, které bylo asi tři kilometry zpět v bývalém panském dvorci.

Tam bylo plno šonu a hluku. Smělý nástup Rusů zahnal Rakušany asi pět kilometrů od vsi a tu rozružil se litý boj. Útočící byli teď sevření s obou stran nepřátelským vojskem, takže jejich postavení nebylo skvělé. Bylo třeba vyrovnat frontu a proto vydán prvnímu sboru rozkaz k ústupu.

Za takových okolností neměli na Jendovu záležitost valného ohledu — což pak tam jediný člověk... V kanceláři vyhotovili mu průkaz osobnosti a vzhledem k špatnému zdravotnímu stavu d' stal měsíční dovolenou. Potom měl hlásit se u zmíně-

tě si borůvkáři a jahodáři často spletou jedlé plody s jedovatými, na příklad černé jahody (borůvky) s jedovatým vraním okem nebo s plody rulíku, ač rulík mívá plody velikosti menších třešní. Jakmile začnou růst houby, budeme čísti v novinách o otravě neznámými houbami. Je mnoho druhů jedovatých hub, které se tak podobají jedlým, že snad jen pod drobnohledem bychom mohli poznati, které jsou opravdu jedlé. Ačkoliv je mnoho jedlých hub, je lépe sbírat raději jen hřibovitě, protože ty mají málo jedovatých druhů. — Také všechna ohřívána potrava může v teplém létě způsobit poruchy v zažívání, protože v ní brzy bují různé bakterie. V masité potravě bývá velmi prudký klobásový ječ. Máte-li na starosti mladší sourozence, buďte velmi pozorni na to, aby si z nerozumu nekazili žaludek. Čeho neznáme, jísti nemáme.

Při jídle se nemá poslouchat příliš hlučná hudba. Hlučné zvuky ruší trávení. Anglický lékař varuje ve své knize každého, kdo si chce zachovat dobré trávení a tím i zdraví, aby se při jídle ne bavil hlomoznou hudbou, ale v tichu a klidu pojedl. („M. S.“)

Hlídka SČM.

Začínáme uveřejňovati zprávy o činnosti Odborů SČM. — pckud o nich máme k dispozici materiál. Poznamenáváme, že z některých Odborů nemáme zprávy žádné, a prosíme, by nám byly zaslány buď instruktorem SČM, nebo samými Odbory, abychom je mohli brzy uveřejnit. Red. „Z.“

Odbor Chemouty. Odb. SČM. založen 11. III. 1934. První předseda Josef Mojdí. Začáteční činnost se omezovala pouze na týdenní schůzky. Později byly navázány písemné styky s p. Švarcem v Praze, od něhož obdrženo ve prospěch Od-

ného velitelství, které určí, kam bude přidělen.

Po tomto vyřízení, kámen spadl Jendovi s prsou. Cítil se tak volný, svobodný. S rozkoší vdechoval čistý vzduch, který mu vracel novou naději na život.

Za vsi shlédl ženskou postavu. Srdce mu mocně zabušilo, byla to ona, Anička — děvče nevěrné. Jela na pole pro jetel a majíc hlavu sklopenou hned jej nespátřila.

Chtěl se jí vyhnout, ale vzdor mu повеlel jinak. Furiantsky vykročil, chtěje minout bez pozdravu.

„Jendo, Jeničku, propána, hochu, kde ses tady vzal?“ — zvolalo děvče pojednou a jako laň skočilo k němu.

„Co je ti potom? Máš jinýho, proč se ptáš?“

„Já? Bože, hochu, kdo ti co napovídal?“

„Nikdo, sám jsem dost viděl. — A dost, nechce se mi s tebou mluvit, — falešná.“

„Jeňo! Pro Boha, měj rozum přece! Tančila jsem jednou s vojáky, ale víc nic. Byli to taky češi, ale na tebe nezapomněla jsem nikdy.“

— „Nezapomněla? — A co ten kaprál? Svatbu jste spolu měli mít...“

„Nevěř, Jeničku; pomluva — bídná lež! Bydlil u nás, pravda, na tebe však myslila jsem pořád,“ a slzy se vyřinuly děvčeti s očí:

„I já vzpomínal, — ale teď...“

„Přísahám ti! Což mi nevěřš?“

— „Nediv se. Tolik jsem se těšil na domov,

bru: 11 gramofonových desek, 12 historických obrazů, 300 knih pro knihovnu, 50 kusů divadelních her a noty. Odbor oslavil 28. října 1934 akademii a divadlem: „Bratrské shledání“. 13. XII. 1934 sehráno divadlo: „Zlý duch“. Ke konci listopadu 1934 uspořádán zase večírek, jehož program sestával z jednoaktovky: „Když ženich stávkuje“, „Švejk zásobuje“ a „Kalhoty dolů“. Doprovozela hudba z desek. D. datečně od p. Švarce obdrženo 150 knih. Dříve obdržené na přání p. Švarce darováno Vitoldovce (Ivaníče). 28. října 1935 uspořádán sjezd SČM v Chomoutech, na němž uspořádána výstava české knihy, již navštívilo kolem 2000 osob. Konány zde závody ve zpěvu a volba „Královny krásy české Volyně“ za níž zvolena sleč. A. Landová z Moskovštiny. Odměny soutěžícím ve zpěvu sborům uděleny v tomto pořadí: 1. Moskovština, 2. Újezdce, 3. Dembrovka 4. Ulbárov. Při sjezdu bylo sehráno divadlo „Furiant“. Odbor čítá 24 členů, knihovna odboru čítá 230 svazků.

Odbor Újezdce. Odbor SČM: založen 11. III. 1934. Předsedou zvolen A. Balák. Pořádány schůze. Rovněž zde navázány styky s p. Švarcem v Praze, od něhož obdrženo knihy a písně. Sehráno divadlo „V černé rokli“. Později v březnu 1935 druhé: „Se srdcem těžko hrát“. 28. října se Odbor zúčastnil sjezdu v Chomoutech. Odbor čítá 18 členů, vlastní knihovnu o 70 svazcích.

Odbor Ulbárov založen 29. srpna 1934. Předseda A. Vacek. Počáteční členost omezena rovněž jen na schůzky. 12. září Odbor navštívil „Volyňské trhy“ v Rovně a při té příležitosti český zvukový film v Rovně promítaný „Srdce za písničku“. 28. října 1935 Odb. se zúčastnil sjezdu v Chomoutech. 25. XI. 1934 sehráno divadlo „V českém ráji“. 8. I. 1935 sehráno „Lešetinského kováře“, 3. III. t. r. „Kledba požeňání“ a „Blázinec v prvním p. schodí“. 15. IX. 1935 zúčastnil se Odb. slavnosti dožinek ve Varkovičích, kdež za zpěv obdržel první cenu. 24. XI. 1935 sehráno zase divadlo „Vesnický mučedník“. Odb. má 60 členů — knihovnu o 100 svazcích.

na shledání s tebou a zatím... Měsíc jsem už doma a co všechno jsem zažil, to ví jen sám Bůh...“

„Jeničku, pro Boha, nevyčítej... netrap mne!“ prosila ubledlá vzrušením se slzami bolesti v očích.

Něco se pohnulo v nitru Jendově. Snad jí křivdí. Byla vždy tak hodná, hrávali si spolu už ve škole.

„Aničko, neplač,“ zaprosil pojednou, poňav ji za ruku. „Mě je tak smutno, když ty pláčeš...“

Pohlédla naň těma modrýma očima, v nichž zračila se celá její duše.

Úsměv jí zazářil na líčkách. Naděje na život zasvitla oběma. — —

Kraj tonul v posledních paprscích zapadajícího slunce. Posledními polibky loučilo se s ustárou matkou zemí, s nešťastným lidstvem, jehož srdce zlobou a záští zatemnělé, té krásy vznešené nevnímalo... Poslední paprsek zlíbal dvě líčky pobledlých, na nichž teď zazářil úsměv víry, naděje a lásky...

Po dlouhé době odloučená srdce se našla milující — duše porozuměly.

*

Po měsíční dovolené byl Jenda opět přidělen k České Družině, kde prožil všechny ty strasti i slasti našeho legionáře, ruského Čecha, kde rovněž

Odbor Hušť — Jozefín — Lipovec. Postrádáme z tohoto Odboru přesných zpráv. Je nám pouze známo, že se zde pěstuje zpěv a že 25. VI. 1935 byl uspořádán výlet, na jehož program se skládaly deklamace, výstupy, kuplety a zpěv. Odbor prý pořádá míčové hry — jaké, není nám známo. Prosíme tento Odbor o zaslání přesných zpráv, abychom je mohli uveřejnit.

Odbor Podcurkov — založen v lednu 1935. Předseda J. Michálek. Blížší zprávy postrádáme. Odbor prosíme o jejich zaslání.

Odbor Sedmihrany založen 1. IX. 1935. Předseda Linhart Vladimír. Pořádány schůze 26. I. t. r. sehráno divadlo „Chyťte zloděje“. Od p. Švarce obdrženo něco knih pro knihovnu. Odb. má 14 členů, knihovna čítá 70 svazků.

(Další příště.)

Listárna Zornice.

R. V. B. Díky za dopis. Vašemu přání vyhovíme. Redakce chápe Váš bol a vyslovuje svou úpřimnou soustrast. Prosíme, abyste nám poslala podrobný popis celého příběhu; tajemství zaručeno. Knihu pošleme.

ROZMANITOSTI.

Strom, který pamatuje Karla IV.

Na šumavě právě porazili starý smrk, vysoký asi 30 m. Podle počtu letokruhů zjistili, že byl stár přes 600 let. Byl tedy svědkem událostí, které se sběhly za vlády Otce vlasti, Karla IV.

Měsíc na kře ledové.

V dubnu utrhla se kra s patnácti eskymáckými rybáři a zahnila je do čukotského moře. Nyní dochází zpráva, že kra i s rybáři přistála šťastně u břehu. Eskymáky ošetřili na polární stanici sovětské u břehů sibiřských.

zažil trpké zklamání v podceňování svých národních ideí...

Po rozvratu ruské armády vrátil se spolu s jinými na Volyň. Tu čekala jej nová práce, nové starosti, ale v kruhu rodinném také nový život míru a lásky...

Můj sen.

Zdálo se mi, že jsem přišla k neznámému domku a vstoupila dovnitř. V domku bylo šero, jakási hrůza mne pojala; v tom spatřím něco příkrytého pruhovanou plachtou. Jakýsi nepopsatelný strach naplnil mé nitro, zároveň jakási magnetická síla mne táhla k předmětu pod plachtou. Se strachem a zvědavostí odhalila jsem plachtu a spatřila mrtvého člověka. Ale, Bože můj, jak hrozný obraz to byl! Ruce zkrvácené, černé od pohmožděnin, pobodané, lokte sedřené. Na čele rána a na temeni hlavy vlasy spletené krví; prsa též černá od ran a na nohách co ran bodných! Chtěla jsem odejít, ale nemohla jsem, jakýsi úžas skoval mé údy. V tom vidím mrtvého i ze zadu: o Bože, i záda jsou též černá od modřin. Chci odtud pryč, pryč, nechci déle hledět na to hrozné zjevení, ale nemohu oči odtrhaout, nemohu se hnouti a tak se mi zdálo, že nekonečně dlouho trval ten můj hrozný sen...

V. B.